

VEČER, 11.7.86

Ples ne kot okras

Pogovor v petek

Začeli so v hali B mariborskega sejmišča, v kavbojkah, mornarskih majicah in »šildkapah« z reklamo za pizz buin. Takrat leta 1976 so se imenovali Point in imeli temnopoltega vodjo Edvarda Fouda Jacksona. V skupini so bila dekleta, ki so trenirala športno ritmično gimnastiko. V tej disciplini je kaj kmalu preveč let za kakšno perspektivo, in prehod v ples je tembolj razumljiv. Pa je bilo vse skupaj na začetku bolj naključje, kot se spominja Minka Veselič, danes umetniški vodja in koreografinja skupine Magra, katere zameitek je bil Point, tajnica ZKO Rotovž in še marsikaj.

»Pravzaprav smo dekleta v društvu Partizan Center, kjer smo trenirala (jaz vsega skupaj kar devet let), hotela pripraviti za konec sezone plesno točko. Pravega navdiha pa ni bilo, zato je Manja Vaupotič prosila za pomoč Jacksona, ki je takrat študiral na Vekšu, predtem pa že uspešno plesal v ljubljanski Kazini. Njegova koreografija je navdušila in odločili smo se, da v jeseni nadaljujemo kot plesna skupina. Bilo je to leto 1976, vključili smo se v kudu Študent.«

Prvič je Minka prevzela krmilo skupine v sezoni 77/78, ko je Jackson odšel za tri mesece v Pariz na strokovno izobraževanje. Vrnil se je ves zmeden, vedel je neomejene možnosti, ki se ponujajo v tem delu v tujini in obupal nad našimi nenehnimi finančnimi in prostorskimi stiskami. Odšel je in z njim večina članic. »Takrat so me v kudu Študent pregovorili, da prevzamem plesno sekcijo, razpisali smo avdicijo, prijavilo se je kakih sto deklet in fantov, zvečine srednješolcev. Sprva smo delali v revijskem stilu, ko pa sem prišla s prve poletne plesne šole v Rovinju in spoznala tehniko Marthe Graham in jazz balet, smo spremenili koreografski koncept skupine in tudi ime — v Magro (kot angram iz mariborska grupa), razprda Minka Veselič že kar dolgo zgodovino skupine.

Vsako poletje je odtlej odhajala na izpopolnjevanje, prek Zamtesa so jo poslali celo v Belgijo, bila je v Amsterdamu pri znani Eriki Roda in v

Celovcu. Štirikrat je bila v poletni plesni šoli v Ljubljani, nazadnje, lani, že kot pedagog za jazzovsko plesno tehniko. »Jazz je najbolj dinamičen, zahteva izjemno koordinacijo telesa,« pravi.

Članstvo v skupini se bliskovito menjava, plesalke zdržijo največ tri leta, zgubijo voljo, nekaj pa jih je vendarle tudi z daljšim stažem. Od 15. do 25. leta je starostni razpon zdajšnje Magre. Gostovale so že na Malti, v Gradcu, letos so jih vabili v Marburg; a ni bilo denarja za pot; tudi v Kragujevcu so nastopile na 10-letnici tamkajšnje univerze. Vadijo v dvorani Štuka in stiska s prostorom je za zdaj rešena, finančno pa kar naprej škriplje.

Odnos do Magre se je v teh letih krepko spremenil...

»Res, ne jemljejo nas več le kot okrasek na odru, prizadelo me je pred leti, ko so nas gledali samo kot »dobre babe«. Deset let je za amatersko plesno skupino dolga doba, včasih sem zasičena, a me spet premami.«

Skorajda sva spregledali njeno delo v ZKO Rotovž, tajnica je in s Petro Plečko gonilna sila odbora za plesno dejavnost pri mestni ZKO. Letos je izbrala plesne skupine osnovnih šol za revijo Plesno popoldne. »Marsikaj se je premaknilo na boljše, odkar prirejamo v Plesnem centru seminarje o osnovah plesne kompozicije, koreografije, klasičnega baleta. Ples je precej bolj izrazen, izpovedni in manj revijski. Mentorjev za to dejavnost po osnovnih šolah pa tudi ne manjka.« Tudi o zekaojevstvu lahko Minka na dolgo razprda, saj ga dobro pozna. Ansamble, ki po kakovosti presežejo meje ljubiteljstva, bi morale podpreti mesto; ZKO svoja že tako pičla sredstva desetka med stotine takih in drugačnih skupin. »Enkrat bo najbrž treba zarisati čisto linijo med vrhunskim in rekreacijskim ukvarjanjem s kulturo. A to je boleče.

Minka Veselič je tačas tudi predsednica Združenja plesnih skupin Slovenije, pa je to svojo funkcijo v svoji skromnosti hotela kar zamolčati.

Melita Forstnerič-Hajnshek